

Forfatter: Dalgas, Ernesto

Titel: Udrag fra Dommedags Bog

Citation: Dalgas, Ernesto: "Dommedags Bog", i Dalgas, Ernesto: *Dommedags Bog*, udg. af Henrik Schovsbo, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1996, s. 43.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-dalgasdomval-shoot-idm139915690087072/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Dommedags Bog

Da Klengen havde fuldendt sit Løb og spredt sig i Luften som et kugleformigt Vandspring, hvis Stykke tager af mod Yderfladen, og da den samme Klang som sagte Genlyd var vendt tilbage imod sit Udspringsted, da drog den med sig en Skare af Eneboere, der ærbødig hilste Mesteren og venlig mig. Da sagde Mester Eckhart: »Fordi vi dagligen erfare Brødets og Vinens Kraft – af den Grund tro vi, at vi i Brødet nyde det samme hellige Legeme, hvori vi tro og føle, at vi med alle fromme ere indlemmede. – Og i Vinen nyde vi det samme hellige Blod, der udspring af Lansesaaret og rislede ind i alle aabne Hjerter, nu ogsaa risler rødt ind i vore Aarer og forener os med hverandre og med den Korsfæstede til een«. Saaledes taledes han værdig og ydmyg i det samme Nu og sad som Prior mellem lige Brødre. I tvende Dage havde jeg intet nydt, i tvende Dage, der tyktes mig hver lang som et Jordeliv. Med Vellyst nød jeg derfor det søde Brød og maatte sande Mester Eckharts Ord, thi dets livsalige Næring gennemtrængte kraftig og duftende mit hele Legem. Men da jeg fornemte, at mer med jordisk Hunger end aandelig Længsel søgte min Læbe og Tunge den hvide Manna, voved jeg ej at kysse Vinens Rose, men nøjedes med at aande dens Duft. Tilmed betænkte jeg, at jeg befandt mig paa den katolske Kirkes Grund. Her maa en Lægmand ikke røre Kalken.

»Far vel!« lød atter mit Ord. Da fulgte Mesteren mig ud og foreholde mig alvorlig de samme Leveregler, der havde gjort hans eget Væsen saa skønt. Og ved Hukommelseskunst ranebandt ordret jeg de gyldne Ord. Thi her er endog Kendeordet vigtigt. Tre Ord vare de:

»Min Søn. Vær taalmodig imod Dig selv og Gud. Stræb ej efter den største Fromhed, men den reneste. Vær afholdende endogsaa i at bede«.

Saaledes skiltes jeg fra denne kære Herre. Jeg vandred atter; men medens mit Øje syntes at skue fremad, stirrede det dog erindrende tilbage, og det var mig, som om mit Legeme vandred, men Sjælen endnu sad ved Eckharts Fødder. »Og dog er et Svælg imellem ham og mig, et Svælg, som vel kan overspringes, men atter aabner sig, saa snart vi skilles. Som en Finsmager suger jeg Kraften af hans gyldne Ord, idet jeg puster hans Tro som Avner bort, men gemmer hans Erfarings Hvedekorn. Den Hellighed og Renhed, som han